

[Indenrigsministeren.]

Bornholm for at få lejlighed til at orientere mig om virkningen af den afbrydelse af de normale forbindelser, som strejken har medført.

Med hensyn til persontrafikken fik jeg det indtryk, at der var et noget større aktuelt behov end det, der kunne dækkes af SASs normale forbindelser og af de chartrede småmaskiner. Jeg gjorde SAS opmærksom på, hvad der var mit indtryk, og SAS satte derefter i mandags yderligere materiel ind.

Med hensyn til trafikken af gods både til og fra øen har strejken, som man måtte forudse, medført betydelige vanskeligheder. I det store og hele har det mest påtrængende behov dog kunnet klares ved hjælp af de normale paketbåde og særligt chartrede småskibe; men naturligvis er forholdene absolut ikke tilfredsstillende. Efter at 1866-selskabet imidlertid nu har meddelt, at dets rutebåde vil sejle fredag morgen, går jeg ud fra, at forholdene i de nærmeste dage igen vil blive af mere normal karakter, så at spørgsmålet om, hvilke muligheder staten har for at sikre tilfredsstillende forbindelse med Bornholm, har tabt sin aktualitet.

Conrad Kofoed: Jeg takker for håbet. Vi håber også og, som jeg sagde før, anerkender også indsatsen fra SAS; men trods den kunne jeg ikke kl. 11³⁰ i dag få en billet hjem til i morgen.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af omsætningsafgiften af tekstilvarer [af Tholstrup].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2071, fremsættelsen i tidenden sp. 4290).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Kampmann): Det spørgsmål, som dette lovforslag omhandler, behandles allerede i et folketingsudvalg, og da vi er midt i forhandlingerne der, vil jeg finde det rimeligt, at man fortsætter

disse drøftelser. Jeg finder derfor ikke grund til at tage stilling til lovforslaget her i dag.

Forslagsstilleren (Tholstrup): Baggrunden for nedsættelsen af det udvalg, der sidder i øjeblikket, var jo en lidt anden end baggrunden for, at jeg har fremsat dette lovforslag nu. Vi mener, at den kostbare arbejdskonflikt, som vi har oplevet nu i foråret, er en direkte udløber af vareprisernes stigning, som gør lønnen mindre værd. En sådan konflikt har vi ikke råd til at tage hvert år, ejheller hvertandet år; men det er da givet, at de forhandlinger, der skal finde sted til opnåelse af en frivillig overenskomst om to år, vil være stærkt påvirkede af prisudviklingen. Kan vi standse inflationen, så pengene bevarer deres købekraft, bliver det ikke så svært at finde hinanden, og derfor må alt nu sættes ind på at standse prisstigningerne, ja, ligefrem få priserne til at gå ned. Det var også baggrunden for den højtærede handelsministers udtalelse forleden dag under debatten om lovforslaget om indseende med priser, at mere konkurrence var ønskværdig.

For mig at se har fordyrelsespolitikken lidt nederlag — hele den forkvaklede teori om opsugning af købekraft gennem tvangsopsparing og afgifter — og den må erstattes af en politik, som tager sigte på et lavt prisniveau og på et højt produktionsniveau: større produktion, så at arbejdsgiverne bliver i stand til at betale højere løn, og lavere priser, så denne løn bevarer sin købekraft, således at de fremskridt, der finder sted, bliver fremskridt for alle dele af befolkningen. De kunstindgreb, som direkte har til formål at få priserne til at stige, må afskaffes eller afvikles. Skal vi have et sundt samfund, må vi bestræbe os for på alle måder at reducere afstanden mellem den pris, som producenten får hjem — og dermed den arbejds løn, han bliver i stand til at betale — og den pris, forbrugerne skal betale for varerne, og dermed det kvantum varer, arbejds lønnen kan købe. Det har altid været handelens største opgave at være den billigst mulige formidler mellem producent og forbruger. Under frie forhold klares dette via konkurrencen, men det er et spørgsmål, vi kan komme tilbage til.

Det, vi drøfter i dag, er de kunstige prisforhøjelser, som producenter og forbrugere